

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1300 FT) ÁRA: 1890 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU

FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLII. ÉVF., 2022. FEBRUÁR

EXPORTÁLT AFRIKAI NAPENERGIA
AZ UNIVERZUM TÉRKÉPE
ÚJ VILÁGREND

**GREEN
MILTON
KOSTOVA
FEDERICI
WISWELL
MAJOROS
WELLS**

**NAOMI
Kritzer
Molnár
CSABA**

383

Előfizetőknek
**CSAK
1300 Ft!**

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

Négy évvel ezelőtt a rendőrök egy égő házban találtak rá, ami tele volt megcsönkített holttestekkel. Ariadne volt a mézárulás egyedüli túlélője. És az egyetlen dolog, amire emlékezett, az a neve volt.

POKOLIAN IJESZTŐ DARK FANTASY!

**FEBRUÁRBAN MEGJELENIK! KERESD
WEBSHOPUNKON: WWW.GALAKTIKABOLT.HU**

50 éve a sorok között

Két szálon fut ennek a bevezetőnek a története, és ha úgy sikerül, mint egy jó regény, a végére a kettő össze kell érjen. Izgulok, hogy működjön.

Az első szál egy ötvenéves sztori: 1972-ben indult el Kuczka Péter szerkesztésében a Galaktika. Az antológiasorozat outsider-jellege lámpásként vonzotta magához az éjjeli lepkeként rejtőzködő ellenzéki értelmiség figyelmét, akiknek körében olvasása hamarosan divattá vált. Ha körülnézünk, ma is sok családban található nemzedékről nemzedékre öröklődő régi számok, annak ellenére, hogy a felmenők nem feltétlenül voltak SF-őrültek. Ez egyértelműen a zsáner természetes velejárójának köszönhető, a sorok között megbúvó veszélyes gondolatoknak.

A kiadvány nimbuszát csak emelte a szerkesztő személye, akiről tudni lehetett, hogy az 1956-os események során alaposan megégette magát. Szóval a rendszerkritikát kereső „reakciók” hirtelen szócsőre találtak, éppen csak elég jó kódfejtőnek kellett lenni, hogy a mögöttes tartalmat az ember megtalálja az űrhajók és robotok veszett csillogásában. Kuczka és csapata mindenesetre mesterien csinálták, amit csináltak, a hős szovjet kozmonauták farvizén így úszhattak be a lapokra latin- és nem-latin-amerikai szerzők forradalmi eszméi. (Ma is érthetetlen számomra, hogy nem szúrták ki a cenzorok Robert Sheckley „Tranai”-jának döbbenetesen felforgató gondolatait.)

De ne feledkezzünk meg másik történetyszálunkról sem, melynek magányos hőse egy hazai szerző, a márciusi ifjak egyike, aki a szabadságharc leverése után sem átalotta tovább terjeszteni előremutató filozófiáját, és még a politizálástól sem riadt vissza. Természetesen Jókai Mórról beszélünk, aki pontosan 100 évvel a Galaktika indulása előtt kezdte el közreadni terjedelmes utópisztikus művét, *A jövő század regényét*. Persze ez sem állt előzmények nélkül egymagában, két esztendővel korábban jelent meg például a *Fekete gyémántok* című regénye, melynek egy egész fejezete szól a szebb jövőt elhozó Delejországról.

A szálak 2018-ban kezdtek összeérni, amikor is állami kezdeményezésre Jókai születésnapját (február 18.) a magyar széppróza napjává nyilvánították. Az ünnepség szervezői engem is megkerestek, hogy ajánljak szöveget, amivel egyebek mellett a szerző életművének utópisztikus vonalát is kidomboríthatnák. Nos, ajánlottam. Sajnos a nagy előd fejtegetései még mostanság is túlzottan forradalmiak, így aztán nem is hangzottak el a díszes közönség előtt.

E lapszám 52. oldalától kezdődően olvasható az inkriminálnál egy valamivel hosszabb részlet, mely mindazonáltal tartalmazza a veszélyes magvat is. Fogyasztását mindenkinek csak saját felelősségre ajánlom.

Egy szó, mint száz, ünnepeljük ebben a hónapban egyszerre veszedelmes klasszikusunkat, valamint a magyar széppróza napját! És ne feledkezzünk meg arról sem, hogy aki szeretne, továbbra is olvashat a sorok között a Galaktikában. Immár 50 éve.*

Németh Attila
irodalmi szerkesztő

* Az évforduló alkalmából terveink szerint következő számunktól egy éven át vendég-bevezetőket olvashatnak majd lapunk számára kiemelkedően fontos emberektől.

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Dunhuang Chen (Egyesült Államok)** munkája:
dunhuangchen.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézet-ének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **15 600 Ft (1300 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1300 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémánt-kártyával, partneri kedvezményekkel): **29 400 Ft/év (2450 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2450 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft., 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető

a *Pannonia Könyvesboltban.*

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

50

94

84

NOVELLÁK

- 6 Joseph Green & Patrice Milton: Vakító csillagok
- 28 Molnár Csaba: Bújócska
- 44 Naomi Kritzer: Kicsiny Ingyenkönyvtár
- 62 Dyta Kostova: Figyelők
- 80 Carlos M. Federici: Christine, a Második Lehetőség
- 86 John Wiswell: Nyílt nap a Kísértetdombon
- 96 Majoros Sándor: A kölcsöntest
- 108 Herbert George Wells: Kaland az Avu csillagvizsgálóban

CIKKEK

- 24 Új világrend
- 42 Zöld jövő
- 50 Videodrón
- 52 Gondolatátvitel
- 60 A szférák zenéje
- 76 Intelligens dizájn
- 84 Világúrt jelentő deszkák
- 92 Obszervatórium
- 94 Kő kövön
- 102 Képregény a Galaktikában

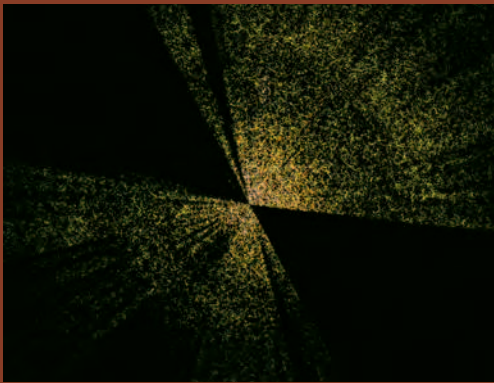
GALAKTIKA XI

- 115 Joseph Green: A Világ Lustái (első rész)
- 200 Joseph Green-életrajz

Az univerzum térképe

Egy nemzetközi tudóscsoport elkészítette az univerzum eddigi legrészletesebb háromdimenziós térképét.

Dark Energy Spectroscopic Instrument (DESI) nevű eszközük hét hónap alatt minden 3D-s galaxisfelmérési rekordot megdöntött. A DESI-t a Nicholas U. Mayall Teleszkópra telepítették az arizonai Kitt Peak Nemzeti Observatóriumban. A Durhami Egyetem által épített műszer 5000 optikai szál segítségével növeli a távcső látómezejét.

A szálóptikai rendszer a galaxisok, a csillagok és a kvazárok fényét keskeny színsávokra osztja. Ez felfedi kémiai összetételüket, azt, hogy milyen messze vannak és milyen gyorsan haladnak, így a kutatók felmérhetik, mennyire és milyen ütemben tágul az univerzum.

A DESI 11 milliárd évvel ezelőtti állapotról készít felvételeket, amelyek fényt deríthetnek a korai világegyetem titkaira.

A galaxistérképen a Föld látható a közép-pontban, és minden egyes pont a végleges térképen szereplő 35 millió galaxis közül 400 000 objektum egyikét jelöli.

A 3D-s térkép segítségével a tudósok jobban megérthetik a sötét energiát, amely az univerzum 70%-át teszi ki, és amely a tágulás motorja.

– Rennie! Rennie, ébredj fel! Azt hiszem, megvakulok.

Ahogy álomittas szememet kinyitottam, megláttam Happy homályos alakját. A fejem mellett térdelt, és a felhajtott sátorlap alól kémlelte a környéket. Éles, ferdén érkező napsugarak törtek át a tűlevelek között, és milliónyi apró reflektorcsóvaként csapódtak az erdei talajra. A hűvös, ropogós őszi levegőben haranglábvirág, tárnics, árnik és lángvirág illata terjengett.

Mikor aztán kábult agyam végre felfogta Happy szavait, egy csapásra felébredtem. Azonnal kinyitottam a hálóságot, felhajtottam, és szememet dörzsölve felültem. Meztelen modellalakja végre fókuszba állt. Még a libabőrt is láttam hófehér karján és kecses vállán.

Happy felém fordult. Lefekvés előtt mindig összefogta hosszú, egyenes szálú, fekete haját, így megfigyelhettem törekeny, már-már éteri szépségű arcának minden egyes részletét. A látvány még mindig megdöbentett – akárhányszor is néztem rá, egy levegőből, fényből és pihéből született teremtménynek tűnt, aki egy kósza szellő hátán is képes lenne tovalebbenni.

Eszembe jutott a tegnap este. Mintha Happy azt mondta volna, hogy eltorzult a látása, és fáj a szeme, ha a tábortűz pislákoló fényébe nézett. Azt hittem, egyszerűen csak elfáradt az egész napos, a Cascade-hegység zord, nyugati meredélyein tett túránktól.

– Látok, de minden... olyan más. – Nem nézett rám, viszont úgy kapaszkodott a kezembe, mintha az lenne az egyetlen biztos pontja a valósághoz. – A világ vörös lett, amíg aludtam. A fák sötétvörösek, a bokrok halványpirosak, a sátor barnásvörös. Az előbb láttam egy mókust, élénk skar-

Vajon mi történik,
ha túllépünk
az érzékelés
megszokott
határain, és
hirtelen a
felfoghatatlan
válik minden-
napossá?

Joseph Green – Patrice Milton

VAKÍTÓ CSILLAGOK

látszínű volt... Ragyogott, mintha láttam volna a vére lüktetését. Rennie, *mi történik velem?!*

Átöleltem a vállát. Néhány percig csendesen üldögéltünk, finoman simogattam selymes, hűvös bőrét. – Nem tudom. Talán elpattant egy ér a szemedben. De akármi is a probléma, még ma hazamegyünk. Orvosi segítség kell.

A nő, akit három hónappal ezelőtt vettem feleségül, szótlanul fürkészte a számára megváltozott, különös világot. A ruháimért nyúltam, amikor Happy váratlanul visszacólt a hálósákunkra.

– Ez nem egy ér elpattanása, Rennie. Ahol napfény éri, eltűnik a talaj, és apró, vörös tűzzel teli tavacska lesz a helyén, elmosódó szélekkel. Az a nagy szikla eltűnt – mutatott egy autóméretű kőtömbre mintegy tizenöt lépésnyire –, a helyén pedig vöröslő ködöt látok...

Kiszabadítottam a kezem, és felvettem a vastag, kockás inget meg az erős túrnadrágot. Happy is öltözni kezdett, de továbbra is a hegyvidéki tájat vizslatta a sátornyíláson át. Nem is figyelt az öltözés megszokott mozdulataira, pedig elegendő fény szűrődött a sátorba.

Amíg táborot bontottam, Happy megpróbált összeütni egy reggelit, de nem járt sikerrel. Dühében sírva fakadt. Végül be kellett érnünk némi tegnapi maradékkal és az általam főzött kávéval. Furcsa ébredésünk után egy órával felvettük a hátizsákokat, és elindultunk haza.

Miközben átvágtunk egy dús réten, Happy folyamatosan tájékoztatott a számára új, eltorzult világról. Távra nézve és árnyékban haladva jól látott, de napfényben gyakorlatilag megvakult.

– Olyan, mintha egy sekély, vörös fénytengerben járnék, miközben egyre több ➔

fény hull. – Máskor nyugodt hangjába most némi feszültség lopózott, szavai-
ból pedig kétségbeesés és bizonytalanság
áradt. – Nem látom a lábamat, se a füvet,
de a hulló fényeső elég áttetsző ahhoz,
hogy átlássak rajta, és a távolba nézhes-
sek. És a lehullt fénynek egyáltalán nem
vastagszik a szintje, mint a rendes esőnek.
Nem értem, Rennie...

Én sem értettem, de egy dologban biz-
tos voltam: minél hamarabb segítséget
kell szereznünk. Úgy döntöttem, hogy
nem arrafelé indulunk vissza, amerre
három nappal ezelőtt elkezdtük a túrát.
Tőlünk néhány mérföldnyire északnyu-
gatra húzódott a Snoqualmie lehajtó és a
90-es gyorsforgalmi út. Kis szerencsével
sötétedés előtt elérhetjük. Az már egyene-
sen Seattle-be vezet, egy óra alatt haza is
érhetünk.

Nem számoltam azzal, hogy az út legna-
gyobb részén kézen fogva kellett vezetnem
Happyt, így jóval sötétedés után értünk a
fóúthoz, néhány mérföldnyire nyugatra a
Snoqualmie leágazástól. Az első autó meg-
állt az integetésünkre, és az őszi fényben
ragyogó hegyekbe tervezett kéthetes tú-
ránk ezzel véget is ért.

A barátságos autós a Bellevue reptérnél
rakott ki, innen taxival mentünk haza.
Egész nap Happy megváltozott látásán
gondolkodtam, de semmire sem jutottam.
Ide szakember kellett. És elmém mélyén az
a gyanú ébredezett, hogy még a szakem-
berek sem fognak boldogulni a problémá-
val. A napközben felettünk lebegő rettegés
és balsejtelem estére ránk telepedett, és
mindkettőnket beborította a szomorúság
sötét takarójával.

Az éjszaka utolsó meglepetése akkor ért,
amikor az ajtónál állva szerencsétlenked-
tem a kulccsal. Happy finoman megérin-

tette a karomat, és a beton kocsfeljárót
szegélyező gyűszűvirágok ágyásaira
mutatott.

– Rennie... Az a két nyúl visszajött fel-
falni a virágainkat. Látom őket a növények
között! A lerágott növények haldokolnak,
ezért sötétek, de a nyulak vörösen ragyo-
gnak a nagy füleikkel... Másodpercenként
felnéznek. Hallanak minket... Azt akarják
tudni, rájöttünk-e, hogy ott vannak.

Ez már túl sok volt. Akármilyen be-
tegség sújtotta is Happyt, teljességgel
lehetetlen, hogy az éjszaka kellős köze-
pén, halvány villanyfénynél átlásson a
sűrű növényzetten. A reggeli ébredés óta
próbáltam elhessegetni a gondolatot,
de most valósággal eluralkodott rajtam:
az én érzékeny feleségemnek idegössze-
roppanása van.

Happy megérezte, hogy nem hiszek
neki.

– Menj csak, nézd meg magad! – suttog-
ta. Óvatosan lesétáltam a járdára, az utca
túlsó oldalán megkerültem a feljárónkat, és a
virágaink mögé léptem. A lábam alól szin-
te azonnal két barna, nagyfülű folt ugrott
ki az ágyásból, és elszaladtak az éjszakába.
Semmi kétség nem maradt: a jól ismert,
barátságos, szokatlanul pimasz nyulain-
kat láttam.

Elveszetten és bosszúsán sétáltam visz-
sza Happyhez. Bármennyire is megrom-
lott és bizonytalanná vált a nappali látása,
épp most mutatta meg, hogy éjjel bárme-
lyik macskánál jobban lát.

Ahogy felkapcsoltuk odabent a lámpá-
kat, Happy majdnem teljesen megvakult.
Amíg gyorsan összedobtam egy késői
vacsorát némi forró levesből és szendvi-
csekből, a feleségem megterített, és el-
magyarázta, hogy a konyhánk ismerős
berendezéseit nem szilárd és valóságos

tárgyaknak érzékeli, hanem terjedelmes, vörös ködfoltoknak. A hűtőszekrény még csak vibrált, de a redőzött függönyök már valósággal táncoltak. A gáztűzhely lángja vörös fénnel sziporkázott, a belsejében viszont sötétebben izzott. Happy szerint lélegzetelállítóan szép volt, mintha egy hologram-showt látna a Pacific Science Centerben.

Hosszú, kemény nap volt mögöttünk. Tizenegykor már mindketten ágyban voltunk. Szorosan összekapaszkodtunk, és az egymásba vetett bizalmukat elvesztő emberek kétségbeesett komolyságával szeretkezünk. Happy kecses gepárdként vonaglott rajtam, vad és kifinomult érzékiséggel, mint egy dzsungelmacska. A karcsú testében rejlő erő – főleg, ha szenvedély vezérelte – mindig megdöbentett.

A szeretkezés után viszont azonnal sírva fakadt – és nem tudtam megvigasztalni.

A következő reggelre teljesen megvakult.

Valahogy felkészültem erre. Noha a vakság tűnt a következő logikus eseménynek, mégis halálra váltam, amikor Happy megszólalt.

– Rennie... furcsa hangokat hallok...

Eltartott egy darabig, mire visszanyertem az önuralmam. De még akkor is csak azt tudtam kinyögni dühömben, hogy ha lehet, egyszerre csupán egy problémával szeretnék szembenézni. Az előző éjjel szárba szökkent alattomos gyanúm most már kezdett nyomasztó bizonyossággá válni: Happy meg fog örülni.

Én, Renfrew Simon Hollister, 38 éves, költői babérokra vágyó középiskolai tanár, nagyon keveset tudtam a mentális betegségekről. A disszertációm a reneszánsz irodalomról írtam. Nagydarab vagyok és

erős, de nem igazán jóképű. Szeretek túrázni, táborozni és horgászni. Nem fegyverrel, hanem fényképezőgéppel járok vadászni. Elvettem egy gyönyörű, 15 évvel fiatalabb nőt, mert menthetetlenül beleszerettem a törékeny szépségébe, amikor a költészeti klubom és az ő képzőművészeti szakköre először vacsorázott együtt. Lois és én akkor már külön éltünk, nem sokkal később békében el is váltunk.

Legnagyobb meglepetésemre Happy Dawn Dentet könnyű volt meggyőzni, és az utolsó tanítási nap éjszakáján, május 30-án el is vettem feleségül. A nyárra nem vállaltam tanítást, és tökéletes boldogságban töltöttünk el majdnem három hónapot.

Ezt a mennyei állapotot akartuk meghosszabbítani, amikor belevágtunk a balvégzetű kéthetes táborozásba.

Segítettem felöltözni Happynek, kivezettem az autóhoz, és elindultunk a szemészetre. Amíg a belvárosba értünk, egy kicsit többet magyarázott az új tünetről. Csattogó és kattogó hangokat hallott, rendszernek tűnő sorozatokban, de képtelen volt értelmezni őket. Mire elértük a rendelőt, a hangok megváltoztak. Kényyszerű türelemmel ültünk a váróteremben – csak azért kaptunk időpontot, mert kétségbeesésemben az mondtam, hogy vészhelyzetről van szó –, amikor Happy a fülemhez hajolt.

– Rennie... Megszűntek a fura zajok, és újra jól látok, de a váróterem helyett a 64-es csatorna reggeli műsorát, hang nélkül. És akkor is látom, ha becsukom a szemem.

Megpaskoltam Happy kezét, de belül zokogtam. Nem maradt semmi hihető indokom. Az én karcsú, gyönyörű kedvesem átbillent egy mentális sziklaszirten, és a feketén ásító mélységbe zuhant, ahol rej-

tőzködő szörnyek leselkednek rá a sötét barlangok szájából. Itt már nem segít egy szemész.

Igazam lett. Kétórányi várakozás után végre behívtak. Az alacsony, ősz hajú orvos meglehetősen idegesen és nyugősen viselkedett, de ugyanakkor tapasztaltnak tűnt. Amikor végzett a vizsgálataival, megkért egy nővért, hogy kísérje ki Happyt a váróterembe, míg megbeszéli velem a különös esetet.

– Mr. Hollister, én... khm... nem találtam semmilyen sérülést. Hacsak nem valamiféle ideggyengeségről van szó, ami természetesen további vizsgálatokat igényelne... Eh, nem, hagyjuk ezt. Mr. Hollister, őszintén szólva, a felesége a hisztéria egy szokatlan fajtájában szenved, mégpedig az úgynevezett hisztérikus vakságban. Persze az is előfordulhat, hogy a homloklebeny elemző részével van valami probléma, de véleményem szerint a felesége tökéletesen lát, csak valamilyen... khm... belső késztetés miatt nem hajlandó ezt elfogadni. Azt javaslom, keressenek fel egy pszichiátert... mégpedig sürgősen.

Megköszöntem a diagnózisát, összeszedtem a biztosítási nyomtatványokat, és hazavittem Happyt. Az orvosnak természetesen igaza volt, de nem tudtam rávenni magam a következő lépésre – legalábbis még nem.

– Kétszer változtak a csatornák – mondta Happy, miközben befordultam a virágok szegélyezte felhajtónkra. – Néhány percig a 41-es csatornát láttam, most pedig a 16-ost. Egy régi film megy, Burt Reynolds a főszereplő.

Amikor beléptünk a házba, Happy közölte, hogy az ultramagas frekvencia után most már az ultrarövidhullámú adásokat érzékeli, és a 13-as csatornát nézi. A kö-

vetkező órában végigpróbálgatta a Seattle környéki három legnagyobb tévéállomás csatornáit. Előkerestem a tévéműsort, és ellenőriztem. Minden programot pontosan nevezett meg. Kora délután rádióadásokat észlelt, és annyi állomást hallott egyszerre, hogy – mint mondta – csak iszonyatos kakofóniát érzékelt. Estére már a rendőrség ultrarövidhullámú rádióforgalmát és amatőr rockbandák koncertjét is hallotta.

– Az orvos azt hiszi, hogy meghibbantam, ugye? – kérdezte hirtelen, miközben vacsorát készítettem. – Te is így gondold, Rennie? Én ezt gondolnám, ha mindez veled történne.

– Természetesen ez a lehetőség is eszembe jutott – ismertem el.

– Megértem. Először én is csodálkoztam, de most már nem. Ez a valóság. Emberi antennává váltam, valóban látom és hallom a műsorokat a fejemben. Várj csak, a rendőrségi adás elhalkult... Végre csend van...

Sajnos csak néhány másodpercig élvezhette, mert nemsokára szívet tépően felsikoltott.

– *Rennie, AM rendszerű rádiókat hallok!*

Lefekvésig Happy az összes Seattle környéki állomást végigpróbálta. Ahogy sorolta a nevüket, a rádió kijelzőjén ellenőriztem. A legmagasabb számnál kezdte, és lefelé haladt a skálán. Nem számított a jel erőssége vagy gyengesége, csak a frekvencia. Rentonból és Everettből olyan adókat is hallott, amelyeket az otthoni hifiberendezéssel sem tudtunk befogni.

Szokásunk volt többé-kevésbé minden éjjel szeretkezni, de ezúttal mindkettőnkön erőt vett a csüggedés. Happy szorosan átölelt a sötétben, mintha nekem lett volna

szükségem a vigasztalásra, nem neki. És bizonyos szempontból így is volt. Ő különleges és furcsa tapasztalatot szerzett, és bármennyire valóságos élmény volt, mégiscsak ő állt a középpontjában. Én csak a partvonalról nézelődtem.

Meglepett, hogy milyen higgadt maradt a stresszes helyzetben. Bölcsész volt és amatőr festő, „gyönyörű és ígéretes képességű helyi képzőművész”. Szeszélys volt és olykor kiállhatatlan, könnyen dühbe gurult, de szinte azonnal meg is enyhült. A bajt és a fájdalmat nehezen viselte, ugyanakkor szerető és kedves társ volt, olyan, aki a teljes lényét odaadja, ha elköteleződik. És ezt elvárta a társától is.

Happy arra kért, ne keressünk pszichiatert, legalábbis még ne. Megígérte, hogy ő

maga fog felkeresni egy szakembert, ha az állapota nem javul.

Másnap reggel még mindig hallotta a rádióadásokat. Felvettem a fülhallgatót, megkerestem az állomásokat, és figyeltem, ahogy szóról szóra elismételte az elhangzott párbeszédet. Énekelte a slágereket és dúdolta a zenéket – egy másodperccel az után, hogy meghallottam őket.

Kezdtém egyetérteni Happyvel: ezt a problémát nem az agyturkászok fogják megoldani. Nem vagyok mérnök, de a középiskolában heti hat kötelező fizikaóránk volt. Szinte mindent elfelejtettem már a rádiójelekről, a frekvenciákról és az amplitúdómodulációról. Halványan még felde-
rengett, hogy a rádióhullámok, ha elérnek egy bizonyos frekvenciát, nem pattannak

**Iratkozz fel
a galaktikabolt
hírlevelére egyedi
kedvezményekért
és ajánlatokért:
galaktikabolt.hu/hirlevel**

vissza a földre az ózonrétegről, hanem áthatolnak rajta, és továbbhaladnak. De semmi olyan ismeretanyagom nem volt, amivel megmagyarázhattam volna Happy különleges érzékelését.

Felfigyeltem viszont egy furcsaságra, amit eddig figyelmen kívül hagytunk. Happy most már felfelé haladt. Először az AM rendszerű adásokat érzékelt – és úgy véltem, ebben a spektrumban is felfelé haladt. A következő azonosítható állomások már újra az ultrarövid hullámhosszon érkező tévéadások voltak. Igen valószínűnek tűnt, hogy még sötétedés előtt vissza fog térni az ultramagas hullámok tartományába.

A pszichológiát végleg ejtettük, hiszen ez a rejtélyes érzékelés nagyon is valószínűnek bizonyult, így másféle segítség után kellett nézmem. Felhívtam Hank Aronson barátomat, aki elektrotechnikát tanított a Washingtoni Egyetemen, a legnagyobb északnyugati felsőoktatási intézményben. Mindketten ott szereztük a doktori fokozatunkat, csak egy mérnöknek sokkal jobb lehetőségei voltak a munkaerőpiacon, mint egy angoltanárnak. Hank az egyetemen maradt, most már docensként, míg én éhezve angolt tanítottam egy középiskolában.

Hank otthon volt, és megígérte, hogy átjön, miután befejezte az egyetlen nyári osztálya oktatását. Három előtt át is ért hozzánk, épp időben, mert így együtt tudtuk ellenőrizni az ultramagas tartományban befogott adásokat. Kikapcsoltuk a hangot, Happy pedig a tévé mögé állt, és sorolta, hogy mit lát és hall. Hankkel megtapasztaltuk a régi igazságot: a látvány ezer szónál is erősebb bizonyíték – Happy tűpontos leírásai azonnal meggyőzték őt.

A többiről már én tájékoztattam. Csendben hallgatott, néha bólintott egyet,

de feltűnően keveset kérdezett. Hank még nálam is nagyobb termetű, markáns arcú, vörös hajú negyvenes volt – Seattle egykori svéd telepeseinek leszármazottja.

– Nem is tudom, Rennie... Az emberi test sok mindenné alakítható, de antennává biztosan nem – dörmögte, miután befejeztem. – Ti is biztosan hallottatok azokról az emberekről, akiknek fogtömései rádiójeleket fogtak. Sok hasonló furcsaságot ismerünk, amik valóban megtörténtek. De nincs magyarázatunk az első jelenségre, a világ vörössé válására. Mert az történt, Happy: infravörösben láttál. Ez a látható fény alatti következő tartomány. Ezután fokozatosan haladtál lefelé, és a rádióhullámok tartományait érzékelted: útban a rendelő felé a mikrohullámokat – itt működnek a radarok –, majd később a televízió- és rádióadásokat.

Happy teljesen megdöbbsent.

– De mégis hogyan kapcsolódik össze a különleges látás és a rádiójelek érzékelése? És egyáltalán hogyan láthattam az infravörös tartományban? Úgy tudtam, ahhoz speciális lencsék kellenek.

– Nem szükségképpen. Néhány kígyó egy olyan membránt használ az érzékeléshez, ami kiszűri a látható fényt, de átengedi az infravöröset. Könnyedén észreveszik a sötétben, bokrok közt rejtőző zsákmányt, éppúgy, ahogy te is felismerted a nyulakat. Az élő, meleg test sokkal fényesebben ragyog az infravörös tartományban, mint egy növény. Az infravörös fény és a rádióhullámok kapcsolata pedig... Nos, ismertem egy kiváló tanárt, ő magyarázta el a legjobban. Az elektromágneses spektrum nagyon bonyolultnak tűnik, ezért maga a természet nyújt egyszerűsítő kompenzációt. Az elektromágneses hullámok minden tekintetben egyformák, kivéve a frekvenciát és a hul-

lámhosszt. A tévé szignálja és a zöld fény között, a rádiójel és a radarjel között egyetlen különbség van: a hullámok csúcspontjai közti távolság. A természet úgy alkotta meg a testünket, hogy az elektromágneses spektrumnak csak nagyon kis részét használjuk, a fény hat alapvető színét. Eszközöket kell építenünk, hogy hangra és képre fordíthassuk le magunknak a magasabb és alacsonyabb frekvenciákat.

Happy bólintott, mintha értené, de sokkal valószínűbb volt, hogy egyszerűen úgy döntött, mindez meghaladja az értelmét.

– Hank, akkor most mit tehetünk? – kérdeztem tanácstalanul.

– Jelen pillanatban semmit. Úgy tűnik, Happy érzékelése előbb lefelé haladt a spektrumon, most pedig felfelé kapaszkodik. Ha nem tévedek, holnapután tér vissza a kiindulási tartományba.

– Ez azt jelenti, hogy holnap megint infravörös tartományban fog látni?

– Valószínűleg igen.

Itt abba is hagytuk. Hank hazament vacsorázni, de lelkünkre kötötte, hogy másnap hívjuk fel. Valahogy túléljük a lefekvésig hátralevő órákat, és reménykedve elaludtunk. A következő reggelen Happy egy vörös világban ébredt. Valósággal ünnepelni kezdtünk. Végre visszataláltunk a régi kerékvágásba!

Valójában egyáltalán nem volt okunk a felhőtlen öröme, hiszen Happy látása csak korlátozottan tért vissza, de talán az emberi elme ragaszkodik a természet feletti ellenőrzés képességéhez és a világ észlelésének következetességéhez. Az is lehet, hogy bármilyen keveset tudtunk a problémáról, Hank megvalósult jóslata mégis némi reményt adott.

A nap fényesen ragyogott a felhőtlen, kék égbolton. Happy azt mondta, az egész

napot az udvaron akarja eltölteni. Megkért, hogy vegyem ki a mélyhűtőből a bordákat, és készítsek rostonsültet ebédre. Nézni akarta az izzó szenet és élvezni színek játékát – amíg van rá lehetősége.

Ha már várunk kellett egy napot, ez elég kellemes időtöltésnek ígérkezett. A hátsó udvarunkról nyugat felé tekintve jól látszódtak az Olympic-hegység Puget Sound felett nyújtózó, eső áztatta lankái, keletre pedig a Cascade-hegység csipkézett csúcsai. Délkeleten a Mount Rainier hófödte kúpja emelkedett 4400 méterrel a tengerszint fölé, a lekúszó gleccserek jeges, eleven ékszerekként ragyogtak az oldalán. Az évnél ebben az időszakában hihetetlenül gyönyörű a vidékünk.

Amíg a húst sütöttem, Happy fáradhatatlanul kóborolt az udvaron. Néha a távoli hegyeket bámulta, aztán letérdelt, és hosszú percekig vizsgált egy szál virágot. A növényeinket öletszerűen ültettük annak idején, az egyetlen követelmény az volt, hogy nekem tetszenek. Tulipánok és nárciszok bólogattak a gondozott ágyásokban, rózsák futottak a kerítésen, és kardvirágok magasodtak az egyik sarokban.

Úgy láttam, hogy Happy megpróbálta összevetni a közeli színeket a távoliakkal. Amikor rákérdeztem, megerősítette a sejtésemet.

– Nagyon különös így látni, Rennie, de egyúttal csodálatos is. A meleg tónusok elképesztően gazdagok, a fehértől az ibolyáig viszont minden halvány és homályos. Ez egy teljesen másfajta érzékelése a világnak, de valahogy... jobb.

Szavai halálra rémítettek. Nem akartam, hogy megbarátkozzon ezzel a különös látással. Egy pillanatnyi gondolkodás után aztán abbahagytam az aggodást, hi- ➔